

Amnistiar botxins?

written by Plataforma 3 d'octubre | 8 de novembre de 2023

L'amnistia al procés sembla un despropòsit des del mateix inici, m'explicaré. L'Estat espanyol és un dels signats del Pacte internacional dels drets econòmics, socials i culturals de Nacions unides, en vigor des del 1976, i que és part de la Carta de Nacions Unides.

Aquest Pacte va ser signat pel govern espanyol i ratificat el 30 d'abril de 1977 pel rei Juan Carlos de Borbón i, l'aleshores ministre d'exteriors, Marcelino Oreja (BOE 103, de 30 de abril de 1977, pàgines 9343 a 9347). És d'obligat compliment pels signants i és anterior a la Constitució del desembre del 78.

En el preàmbul de la signatura (10734 del BOE) podem llegir: "Con arreglo a la Declaración Universal de Derechos Humanos, no puede realizarse el ideal del ser humano libre, liberado del temor y de la miseria, a menos que se creen condiciones que permitan a cada persona gozar de sus derechos económicos, sociales y culturales, tanto como de sus derechos civiles y políticos. La Carta de las Naciones Unidas impone a los Estados la obligación de promover el respeto universal y efectivo de los derechos y libertades humanos".

Amb aquesta frase és evident que l'Estat espanyol assumeix l'obligació d'incorporar com a propi de dret el Pacte internacional de drets econòmics. L'article primer del pacte és claríssim: Tots els pobles tenen el dret a l'autodeterminació. Els estats part en aquest Pacte promouran l'exercici del dret a l'autodeterminació i respectaran aquest dret d'acord amb les disposicions de la carta de les Nacions Unides.

Hem d'entendre doncs que l'Estat espanyol no només ha signat el respecte al dret d'autodeterminació, sinó també l'obligació

a promoure'l.

Des d'alguns espais del nacionalisme espanyolista s'insisteix en què el dret a l'autodeterminació de Nacions Unides és només aplicable a les colònies, però aquesta afirmació mai s'ha presentat amb un text legal que ho sostingui, ni en el dret espanyol ni en l'internacional (seria un escàndol perquè significaria un diferencial en els drets col·lectius).

El Pacte és d'obligat compliment pels signants i anterior a la Constitució del desembre del 78. Així doncs, la mateixa Constitució està en fals (concretament a l'article 2) per entrar en contradicció amb allò ratificat el 30 d'abril de 1977: aquest article de la Constitució incompleix clarament els pactes de Nacions Unides lliurement assumits per l'Estat espanyol.

En cap cas, doncs, es pot considerar delictes l'exercici d'aquest dret (d'autodeterminació), per tant, una amnistia sobre aquest exercici de dret no és aplicable, doncs no pot haver-se produït delictes: el tractats internacionals signats ho impedeixen.

És més, si s'ha produït algun tipus d'incompliment de normativa és el de promoció de l'exercici de dret. Malgrat els 46 anys que han passat des de la ratificació del pacte és evident que mai l'Estat espanyol ha promogut aquest exercici, ni tan sols en casos tan paradigmàtics com són Euskadi i Catalunya, reconeguts fins i tot com a "nacionalitats històriques" i on les mobilitzacions per la implementació de l'exercici són indiscutibles.

L'article 5 del Pacte indica que *res en aquest Pacte no pot ser interpretat en el sentit de reconèixer cap dret a un estat perquè pugui emprendre activitats o realitzar actes encaminats a la destrucció, de qualsevol dels drets o llibertats o a la seva limitació.*

No només tenim una problema amb l'incompliment de l'obligació

de promoció, sinó que clarament l'Estat espanyol ha emprès activitats dirigides a la limitació i destrucció d'aquests drets.

Ens trobem, doncs, en una situació d'incompliment greu dels drets que es desenvolupen des de la carta de Nacions Unides. Aquest incompliment ha afectat a drets humans, drets de ciutadania i drets fonamentals. Tot apunta clarament a delictes de crims contra la humanitat, en l'apartat de persecució, com ho és la *privació intencionada i greu de drets fonamentals en contra del dret internacional a causa de la identitat d'un grup o col·lectivitat*.

"Les lleis d'amnistia per a crims contra la humanitat són nul·les" (Fabián Salivioli, relator de la ONU, 2018). Vaja, que aquest tipus de delictes no són amnistiabls ni prescriuen, i que els responsables, des del més humil número de la Guàrdia Civil fins al president del govern espanyol, passant per jutges i fiscals, han de passar per un tribunal que jutgi la seva conducta i responsabilitat en la vulneració dels drets humans.

La proposta d'amnistia del Comuns i del PSOE respon, doncs, a la necessitat de l'Estat espanyol d'amagar els seus delictes i amagar la vulneració de drets del poble de Catalunya. Darrera d'un acte de suposada magnanimitat cap als "insurrectes" s'amaga un encobriment dels delictes comesos contra els drets del poble de Catalunya; des dels estaments dels tres poders de l'Estat espanyol (les magistratures, policies, governs i legislatius).

Malgrat la necessitat immediata de donar solució a la situació de les persones represaliades al nostre país, unes 4000 segons fonts autoritzades, això no s'ha de permetre fer-ho blanquejant la vulneració de drets de tot un poble (des de l'administració d'un estat hostil).

Les llibertats de Catalunya passen tant per la implementació

de l'exercici del dret a l'autodeterminació com per la *memòria històrica*. No és acceptable cap exoneració de responsabilitats dels que han emprès activitats contra l'exercici dels drets de ciutadania, ni de la part política, administrativa, governamental, fiscal, judicial policial o para-policial. Especialment quan s'han emprès per a la via de la violència contra la població civil.

Koki Gassiot